

Arrest

nr. 68 202 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"(...) Betrokkene kwam aan in België op 08.07.2010 met een D-visum op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Reeds op 18.07.2011 dient ze een klacht in wegens huishoudelijk geweld, gepleegd door haar echtgenoot. Op 26.07.2010 staat ze ingeschreven bij haar oom, niet bij de echtgenoot. Ze is trouwens nooit ingeschreven op het adres van de echtgenoot. Sedert 03.03.2011 staat ze in het Rijksregister ingeschreven als alleenstaande. In het proces-verbaal van verhoor d.d. 18.07.2010 verklaart betrokkene dat ze geslagen werd door haar echtgenoot; de opsteller van het PV beaamt dat haar neus blauw uitslaat. Ze verklaart tevens dat ze nog wil proberen het huwelijk te doen lukken. Ze is echter niet meer terug bij de echtgenoot geweest. Er is één medisch attest d.d. 19.07.2010 dat spreekt van blauwe plekken, gevoelige nekspieren en stijve rugspieren. Het huishoudelijk geweld was blijkbaar éénmalig. Betrokkene voldoet niet aan de verdere

uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980: ze geniet leefloon (attest d.d. 02.03.2011)....

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 42quater §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout

1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is en omdat verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verzoekster zich ook niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

3. Dat immers vaststaat dat verweerder geenszins voldoende rekening heeft gehouden met het art. 42quater, §4, Vw. welke het volgende stelt: (...).

5. Dat in casu verweerder wel degelijk op de hoogte is van het feit dat, als gevolg van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot, verzoekster genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten en de bescherming van de politie en een geneesheer in te roepen.

6. Dat evenwel volgens verweerder verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld en hierdoor genoodzaakt was de echtelijke woning te verlaten nu er volgens verweerder “slechts één situatie is geweest van huiselijk geweld”.

7. Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling aanhaalt waarop hij zich steunt om te stellen dat meerdere situaties van huiselijk geweld noodzakelijk zouden zijn om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht. Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.

8. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat één situatie van huiselijk geweld (waarbij evenwel wel door een geneesheer bij verzoekster ernstige letsels werden vastgesteld) niet kan weerhouden worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht. Dat immers verweerder vergeet rekening te houden dat één situatie van huiselijk geweld dermate traumatiserend kan zijn opdat in hoofde van het slachtoffer onmiddellijk wordt beslist om nooit meer bij de dader terug te keren. Dat geenszins verzoekster zelf door verweerder zomaar kan verweten worden dat reeds enkele dagen na haar aankomst in België al door haar echtgenoot met geweld aangepakt te worden. Dat immers verzoekster zelf hieraan geen schuld treft.”

2.2. Verzoekster stelt dat verwerende partij op de hoogte was van het feit dat ze als gevolg van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten. Ze betoogt dat in de beslissing geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling wordt aangehaald teneinde te stellen dat meerdere situaties van huiselijk geweld noodzakelijk zouden zijn om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht.

De bestreden beslissing bevat twee motieven: enerzijds *“Het huishoudelijk geweld was blijkbaar éénmalig”* en anderzijds *“Betrokkene voldoet niet aan de verdere uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980: ze geniet leefloon”*. Verzoekster richt het middel enkel tegen het eerste motief en laat het tweede motief ongemoeid.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek dat de verwerende partij van oordeel is dat er meerdere situaties van huiselijk geweld noodzakelijk zouden zijn om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht. De beslissing geeft een analyse van verzoeksters dossier en concludeert dat er slechts éénmalig sprake was van huishoudelijk geweld, doch verbindt hieraan geen rechtsgevolgen. De reden waarom verzoekster geen aanspraak kan maken op de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet is echter omdat zij niet heeft kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om voor zichzelf te zorgen en om te voorkomen dat ze tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien: (...) 4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bij standstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een leefloon ontvangt van het OCMW Gent, waardoor zij zich niet kan beroepen op artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. Dit wordt tevens duidelijk vermeld in de bestreden beslissing en niet betwist door verzoekster.

Gelet op het voorgaande werd de bestreden beslissing genomen conform de vigerende wettelijke bepalingen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC